

A. Vivaldi: Čtvero ročních dob

Koncertní program „Vivaldiho Čtvero ročních dob“ přináší posluchačům světoznámý cyklus houslových koncertů Antonia Vivaldiho v podání houslistky Lucie Sedlákové Hůlové a jejího souboru Ensemble Lucis. Při interpretaci se snaží nejrůznějšími výrazovými prostředky hudebně vyjádřit původní skladatelův záměr. Vivaldiho koncerty „Čtvero ročních dob“ byly totiž komponovány v podstatě jako programní hudba. Vivaldi zhudebnil sonety, které si pravděpodobně sám napsal, a které jsou nedílnou součástí celého díla a zároveň jakýmsi návodem jak jednotlivé části interpretovat. Pro úplnost hudebního vnímání přikládáme posluchačům tyto sonety (viz níže). Program koncertu je pak doplněn ještě menšími skladbami Vivaldiho současníků.

Lucie Sedláková Hůlová

Houslistka **LUCIE SEDLÁKOVÁ HŮLOVÁ** je absolventkou Konzervatoře v Praze a hudební fakulty AMU. Na svém kontě má řadu úspěšných sólových vystoupení s orchestry i s různými partnery v komorní hře. V roce 2004 se například s velkým úspěchem představila jako sólistka Plzeňské filharmonie s dirigentem Jiřím Malátem na turné v USA (Dvořákův Houslový koncert).

Se svým manželem, violoncellistou Martinem Sedlákem tvoří České smyčcové duo a společně s klavíristkou Veronikou Böhmovou hrají v klavírním triu Kinsky Trio Prague. Často koncertuje se svým otcem, houslistou Pavlem Hůlou. Spolupracuje s varhanicí Jiřinou Dvořákovou Marešovou. Je sólistkou a členkou komorního orchestru Praga Camerata. Věnuje se také autentické interpretaci staré hudby, a to zejména se souborem Capella Regia. Několik sezón působila v mládežnických orchestrech (Orchestr Evropské unie, UBS Verbier Festival Orchestra), kde spolupracovala s nejslavnějšími světovými dirigenty a sólisty. Se všemi těmito soubory i jako sólistka absolvovala již stovky koncertů po celém světě v nejslavnějších koncertních síních a natočila několik CD. Hraje na nástroj italského mistra 2. poloviny 18. století a na kopii barokních houslí G. Guarneriho zhotovenou Daliborem Bzírským.

Ensemble Lucis

ENSEMBLE LUCIS je složen z prvotřídních hráčů, členů různých renomovaných komorních souborů, které spojuje radost ze společného muzicírování a shodný způsob hudebního vyjadřování. Přesto, že soubor hraje na moderní nástroje, všichni jeho členové mají zkušenosti a praxi v oblasti tzv. autentické interpretace, jejíž

prvky přenáší i sem. Sólistkou souboru a uměleckou vedoucí je houslistka Lucie Sedláková Hůlová. Základní nástrojové obsazení je: sólové housle, dvoje housle, viola, violoncello, kontrabas a cembalo nebo varhanní pozitiv.

Sonety ke Čtveru ročních dob

Jaro

Nadešla Vesna a čas radovánek,
ptáci ji vítají veselým zpěvem
a studánky, když dechnou do nich vánky zefírů,
se sladkým zurčením přetékají.
Hned nebe zahalí černým pláštěm,
vstup Vesny oznámí hromy a blesky;
hned zase utichnou a ptáci
se znovu dávají do luzného pění.

Na svěží louce porostlé kvítím
při milém šumění větví a stébel
dříme pasáček koz s věrným psem po boku.

Za zvuků syringy slavnostně tančí
s nymfami pastýř pod líbezným loubím jara,
jež v zářivé nádheře vzchází.

Léto

V úmorném období slunečního žáru
umdlévá člověk i stádo, pinie létem hoří;
kukačka zakuká a jen se to rozlehne,
přidá se hrdlička a také stehlík svým zpěvem.
Zavane mírný zefír, avšak ten neklid
náhle přivolá severní vítr;
zapláče pastýř, úzkost ho svírá,
kruté bouře se bojí a toho, co má nastat.

Jeho znaveným údům nedopřeje odpočinku
strach z blesků a z krutých hromů
a z divého hejna much a komárů.

Žel, jeho obavy nejsou plané,
hřmí a blýská se a těžké krupobití
láme vzrostlé klasy zralého obilí.

Podzim

Vesničan slaví tanci a zpěvy
s radostí šťastné dožínky
a mnozí rozjařeni Bakchovým mokem
užívají si, dokud je nepřemůže spánek.

Nechť ustane tanec a umlkne zpěv,
nechť konejší nás lehký, mírný vánek
a období, jež každického zve,
ať užije si přesladkého spánku.

Za ranního rozbřesku vychází lovec
s rohem a puškou, psi vyrážejí
po stopě zvěři, jež před nimi prchá;
je vyděšena velikým hlukem
střelby a štěkotu, hrozí se ran,
uštována úprkem, sevřena zmírá.

Zima

Zkřehle se chvět v mrazivém sněhu,
v nelítostném vání strašného větru,
pobíhat sem a tam a zimou podupávat
a v nezměrném mrazu cvakat zuby.

U krbu trávit klidné a spokojené dny
zatímco venku déšť všechno smáčí.
Opatrně kráčet přes led pomalým krokem
a bát se, aby se neprolomil.

Prudce se otočit, uklouznout, upadnout,
znovu se postavit na led a rychle utíkat,
jen aby nepraskl a nerozevřel se.
Cítit, že i přes zavřené a utěsněné dveře proniká
Sirocco, Borea a všechny zápasící větry.
Taková je zima a takové jsou radosti, které
přináší.